

under medvirken af sagkyndige retsmedlemmer, og som ankes til østre landsret, skal efter forslaget også behandles under medvirken af sagkyndige i landsretten.

Justitsministeren vil fremsætte forslag til lov om de ændringer i retsplejeloven, der er en forudsætning for, at Københavns byret og østre landsret kan behandle sagerne efter de nævnte retningslinier.

Bestemmelsen i stk. 1 om behandlingen af borgerlige sager finder anvendelse, uanset hvem der anlægger sagen. Den valgte formulering tilsigter at præcisere afgrænsningen mellem sager vedrørende kapitel 5 a og andre borgerlige sager. Ved reglerne om vedtagelse kan parterne gøre en hvilken som helst underret kompetent, jfr. retsplejelovens §§ 234 og 247, ligesom de kan få sagens behandling henlagt til landsretten i 1. instans, hvis landsretten efter reglerne i retsplejelovens §§ 224 og 225 ville være kompetent, såfremt behandling ved Københavns byret ikke var foreskrevet. Indgår parterne en sådan værnetingsaftale, behandles sagen uden medvirken af sagkyndige.

Bestemmelsen i stk. 2 medfører, at straffesager skal indbringes for den lokale underret, medmindre nærmere kendskab til arbejdsmarkedsforhold skønnes at være af væsentlig betydning for sagens afgørelse. I så fald behandles sagen af Københavns byret under medvirken af sagkyndige retsmedlemmer. Det er således anklagemyndigheden, der ved sagens indbringelse for retten må skønne, om kendskab til arbejdsmarkedsforhold er af væsentlig betydning.

Finder den ret, ved hvilken sagen anlægges, at sagen burde være anlagt ved en anden ret, skal den efter stk. 3 henvise sagen til afgørelse ved rette domstol.

Til nr. 2.

Til § 99 a.

Af hensyn til retssikkerheden for arbejdsgiveren og lønmodtagerne på den enkelte virksomhed er det ønskeligt, at afgørelserne kan indankes for et centralt organ. Det forekommer derfor naturligt, at landsarbejdsnævnet bliver ankeinstans i sådanne spørgsmål, da det er det centrale organ, som har indseende med de regionale arbejdsmarkedsnævn.

Arbejdsministeren kan fastsætte nærmere retningslinier for landsarbejdsnævnets virksomhed på dette område. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til nr. 1, for så vidt angår § 23 e.

Til nr. 3.

Forslaget indeholder såvel civilretlige som offentligretlige sanktioner i forbindelse med overtrædelse af reglerne om kollektive afskedigelser.

Den civilretlige sanktion er godtgørelse, dvs., at i tilfælde, hvor forhandlings- og varslingspligten ikke er efterlevet, skal lønmodtagerne stilles, som om der var foretaget lovmæssigt varsel. I så fald skal de have udbetalt løn for 30-dages perioden efter det faktiske opsigelsestidspunkt, dog med fradrag af det beløb de i denne periode har fået udbetalt i henhold til eventuelle individuelle opsigelsesfrister. Ved en sådan ordning lider lønmodtagerne ikke noget økonomisk tab.

Arbejdsgiverne derimod vil, såfremt ovenstående godtgørelse kommer til at stå alene, ikke have et tilstrækkeligt incitament til at efterleve reglerne om kollektive afskedigelser, da det bl. a. under hensyn til de vedvarende prisstigninger vil være fordelagtigt først at skulle udrede beløbet på et senere tidspunkt. Hertil kommer, at forhandlingsmomentet, som er noget af det helt væsentlige i reglerne om kollektive afskedigelser, tilsidesættes, og reglernes arbejdsmarkedspolitiske effekt forsvinder.

Det må derfor anses for nødvendigt til imødegåelse af disse forhold samtidig med den omtalte godtgørelse til lønmodtagerne at indføre offentligretlige sanktioner i form af følelige bøder til arbejdsgivere, som ikke efterlever de foreskrevne regler. Bødefastsættelsen sker ved domstolene.

Til yderligere belysning af forslaget's stk. 2 kan anføres, at i de tilfælde, hvor der rent faktisk er blevet lovmæssigt varslet, løber 30-dages fristen med lønudbetalingspligt fra varslingsstartspunktet, uanset at der først på et senere tidspunkt individualiseres og de enkelte lønmodtagere hermed opsiges. Såfremt der ikke er varslet, løber der i alle tilfælde en 30-dages frist med lønudbetalingspligt for arbejdsgiveren fra det faktiske opsigelsestidspunkt, hvilket for nogle lønmodtagere vil medføre en ret til lønudbetaling i en længere periode, end tilfældet havde været, såfremt lovmæssig varsling havde fundet sted.

Til § 2.

Ifølge direktivets art. 8, stk. 1, skal følgelovgivning træde i kraft senest 2 år efter direktivets officielle kundgørelse, som fandt sted den 17. februar 1975.